

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0319/2005

27.11.2005

SPRAWOZDANIE

w sprawie projektu wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji dotyczącej polityki rozwoju Unii Europejskiej - „Konsensusu Europejskiego”
(2004/2261(INI))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawca: Anders Wijkman

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE (w języku angielskim)	11
PROCEDURA	15

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie projektu wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji dotyczącej polityki rozwoju Unii Europejskiej - „Konsensusu Europejskiego” (2004/2261(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Projekt wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju - Konsensus Europejski” (COM (2005)0311),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów,
- uwzględniając ocenę polityki rozwoju WE przez Europejskie Centrum Zarządzania Polityką Rozwoju (European Centre for Development Policy Management), Overseas Development Institute i Instituto Complutense de Estudios Internacionales (luty 2005),
- uwzględniając przegląd współpracy w zakresie rozwoju Komitetu Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) Wspólnoty Europejskiej (2002),
- uwzględniając rzymską deklarację nt. Harmonizacji z dnia 25 lutego 2003 r. i paryską deklarację nt. skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r.,
- uwzględniając Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., określającą Milenijne Cele Rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie uzgodnione przez wspólnotę międzynarodową w celu walki z ubóstwem,
- uwzględniając kolejne raporty w sprawie rozwoju ludności sporządzane w ramach Programu Rozwojowego Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając raport dotyczący Milenijnej Oceny Ekosystemu zatytułowany „Koszty utrzymania przekraczające dostępne środki: Walory natury a dobrobyt ludzki” (2005),
- uwzględniając sprawozdanie konferencji ONZ w sprawie handlu i rozwoju (UNCTAD) za rok 2002 zatytułowane: „Kraje najsłabiej rozwinięte - Uciec z pułapki nędzy”,
- uwzględniając końcowe deklaracje i wnioski międzynarodowych konferencji, w szczególności międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju (Monterrey 2002), Światowego Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Johannesburg 2002), Światowego Szczytu na rzecz Rozwoju Społecznego (Kopenhaga 1995), III Konferencji ONZ w sprawie krajów najsłabiej rozwiniętych (Bruksela 2001), IV Konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (Doha 2001), IV Światowej

Konferencji na temat kobiet (Pekin 1995), Międzynarodowej Konferencji na rzecz ludności i rozwoju (ICPD) (Kair 1994), posiedzenia specjalnego Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z 1999 r. w sprawie przeglądu postępu osiągniętego w zakresie realizacji celów ICPD („Kair + 5”), sesji specjalnej ONZ Świat Przyjazny Dzieciom (Nowy Jork, maj 2002 r.) oraz Światowego Forum Edukacji (Dakar 2000),

- uwzględniając zobowiązania podjęte przez UE na szczycie w Barcelonie w marcu 2002 r. w przededniu konferencji w Monterrey,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 marca 2001 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego polityki rozwoju Wspólnoty Europejskiej,¹
- uwzględniając oświadczenie w sprawie polityki rozwojowej Wspólnoty Europejskiej przyjęte przez Radę i Komisję w dniu 10 listopada 2000 r. (DPS),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych UE (GAERC) z dnia 22-23 listopada 2004 r. i z dnia 24 maja 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2005 r. w sprawie poważnych i zaniedbanych chorób w krajach rozwijających się³
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Europejskiej z dnia 29 października 2004 r. w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju na lata 2000-2004 (SEC(2004)1379),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 kwietnia 2005 r.: „Przyspieszenie postępu w realizacji Milenijnych Celów Rozwoju – wkład Unii Europejskiej” (COM(2005)0132),
- uwzględniając raport sporządzony przez Grupę Specjalną ds. Projektu Milenijnego ONZ, na której czele stał prof. Jeffrey Sachs zatytułowany „Inwestowanie w rozwój: praktyczny program osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju”,
- uwzględniając wielostronne porozumienia dotyczące środowiska naturalnego (MEA) w sprawie zmian klimatu, degradacji warstwy ozonowej, różnorodności biologicznej, środowisk podmokłych, pustynnienia, niebezpiecznych odpadów i trwałych zanieczyszczeń organicznych;
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0319/2005),

¹ Dz. U. C 227 z dnia 1.10.2001 r., str. 130.

² P6_TA(2005)0115.

³ P6_TA(2005)0341.

Konsensus Europejski

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę trójstronnego oświadczenia w sprawie wspólnej wizji UE na temat rozwoju i podkreśla konieczność pełnego zaangażowania Parlamentu na równi z pozostałymi instytucjami za pośrednictwem procedury podobnej do procedury współdecydowania w celu znacznego przyczynienia się to do osiągnięcia celów większej spójności, koordynacji, komplementarności, jakości i skuteczności;
2. z zadowoleniem przyjmuje propozycję wspólnej deklaracji i proponuje, aby jej formalny status został uznany jako wiążące ramy polityki rozwoju w działaniach podejmowanych przez Unię Europejską i Państwa Członkowskie dla wszystkich krajów rozwijających się, w rozumieniu określenia Komisji Pomocy Rozwojowej OECD; ponadto wzywa do wyjaśnienia sposobu, w jaki wspólna deklaracja będzie odnosić się do instrumentów finansowych w ramach współpracy na rzecz rozwoju;
3. wyraża ubolewanie, że propozycja nie zawiera jakichkolwiek szczególnych oświadczeń w sprawie oceny skuteczności i wniosków wyciągniętych z pomocy UE oraz z oświadczenia w sprawie polityki rozwojowej (DPS) z 2000 r. i wpływu tej deklaracji na wspólnotową pomoc;
4. z zadowoleniem przyjmuje próbę wyrażoną w pierwszej części wyżej wymienionego komunikatu, by dojść do porozumienia w sprawie nadrzędnych celów i zasad pomocy UE; wzywa jednakże do większej jasności przede wszystkim w zakresie priorytetów i sposobów polepszenia spójności i koordynacji współpracy UE na rzecz rozwoju;
5. z zadowoleniem przyjmuje próbę wyrażoną w drugiej części wyżej wymienionego komunikatu, by dostarczyć wytycznych do wdrażania polityki rozwoju na poziomie UE; wzywa jednakże do jasnego zdefiniowania specjalnej roli pomocy UE w oparciu o analizę jej komparatywnych zalet;
6. wyraża przekonanie, że aktualny sposób organizacji pomocy UE na poziomie Brukseli, szczególnie w kwestii oddzielenia planowania od wdrażania, nie jest optymalny dla efektywnej realizacji polityki w zakresie rozwoju;
7. zwraca uwagę, że dotychczas globalizacja poszerzyła przepaść dzielącą bogatych i biednych i wzywa do wyznaczenia bardziej zrównoważonego rozwoju polityk rozwoju jako jednego z celów na przyszłość;

Cele i zasady

8. podkreśla, że ogólnym celem unijnej współpracy w zakresie rozwoju powinno być „ograniczenie i ostateczna likwidacja ubóstwa w ramach polityki trwałego rozwoju”; kładzie nacisk na fakt, że pojęcie ubóstwa jest wielowymiarowe - odnosi się ono między innymi do możliwości człowieka w takich dziedzinach jak konsumpcja i bezpieczeństwo żywnościowe, zdrowie, edukacja, prawo, zdolności komunikacyjne, bezpieczeństwo, sprawiedliwość społeczna, godność i godna praca;
9. zgadza się, że ograniczenie ubóstwa, stanowiące pierwszy krok do realizacji MCR, promowanie demokracji i dobrego zarządzania i poszanowania praw człowieka są

kluczowymi celami rozwoju; podkreśla jednakże, że walka z ubóstwem będzie skuteczna wyłącznie wówczas, gdy zasoby środowiska i zasoby naturalne będą zarządzane w sposób zrównoważony oraz gdy jednakową wagę będziemy przywiązywać do inwestowania w ludzi, ze zwróceniem szczególnej uwagi na młodych ludzi i kobiety, przede wszystkim w zdrowie i edukację, oraz inwestowania w tworzenie dobrobytu, z naciskiem na takie kwestie, jak przedsiębiorczość, nauka i technologia, tworzenie miejsc pracy, poszanowanie praw pracowniczych, dostęp do kredytów, prawo własności i infrastruktura; kładzie nacisk na fakt, że poprawa sytuacji kobiet jest kluczowa dla rozwoju oraz że równość płci powinna stanowić podstawę wszelkich strategii politycznych;

10. popiera zasady partnerstwa, własności prywatnej i dialogu politycznego, jak również podejście do rozwoju oparte na poszanowaniu prawa; podkreśla znaczenie wsparcia dla wysiłków krajów partnerskich zmierzających do poprawy krajowych opracowań strategicznych dotyczących ograniczenia ubóstwa (PRSP) przy aktywnej roli parlamentów krajowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego; zaleca, aby zasady porozumienia o partnerstwie z Cotonou zostały rozszerzone na wszystkie kraje partnerskie;
11. podkreśla znaczenie społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się, jako usługodawcy oraz propagatora demokracji i praw człowieka i wzywa do wzmożonego wsparcia potencjału tworzenia organizacji pozarządowych w krajach partnerskich; uznaje również znaczenie europejskiego społeczeństwa obywatelskiego, i w związku z tym wzywa do uproszczenia zasad, obowiązujących przy udzielaniu projektom wsparcia, w tym wsparcia finansowego;
12. podkreśla potrzebę prowadzenia przez UE działań na rzecz demokratyzacji instytucji międzynarodowych w celu zwiększenia reprezentacji interesów krajów rozwijających się i ulepszenia demokracji, które pozostaje wspólnym interesem;

Najważniejsze tematy i kwestie

13. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki w celu osiągnięcia większej koncentracji przy utrzymaniu odpowiedniej elastyczności działania; wyraża ubolewania z powodu braku jasnych priorytetów spośród przedstawionych tematów działań, zwłaszcza na poziomie wspólnotowym, i wzywa do wyznaczenia grupy celów, tematów działań i priorytetów;
14. potwierdza jak istotne jest poświęcenie uwagi prawom człowieka w procesie rozwoju, w budowaniu i monitorowaniu projektów finansowanych lub współfinansowanych przez UE w państwach afrykańskich;
15. podkreśla, że takie kwestie, jak zapobieganie i leczenie zakażeń wirusem HIV/AIDS, malarii i gruźlicy oraz wspieranie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, równouprawnienia płci i praw kobiet, ograniczenie zmian klimatycznych, reforma handlu, zapobieganie konfliktom oraz demokracja i dobre zarządzanie (z priorytetowym traktowaniem walki z korupcją) zasługują na szczególną uwagę, ponieważ brak skutecznego działania w ich zakresie może sprawić, że inne wysiłki na rzecz rozwoju pójdą na marne;
16. proponuje zwrócenie większej uwagi w ramach wspólnej deklaracji na następujące kwestie:

- wiele ubogich krajów pozostaje w tyle w zakresie realizacji MCR związanych ze zdrowiem; większość z nich potrzebuje pomocy w przygotowaniu na wypadek krytycznych sytuacji związanych ze zdrowiem publicznym, jak pandemia grypy; poświęca się również zbyt mało uwagi chorobom, w przypadku których brak jest dostępu do leków, lub badania nad lekami nie są niewystarczające; dramatyczny brak personelu medycznego, zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej, co jest po części spowodowane drenażem mózgów, jest głównym problemem, który wymaga zarówno systemowego podejścia do kwestii zdrowia i rozwoju, gdzie priorytetem powinno być umacnianie systemu opieki zdrowotnej oraz badań nad zdrowiem, jak i większego wsparcia dla sektora opieki zdrowotnej oraz uznania za priorytetową kwestii wyników opracowań PRSP w zakresie zdrowia;
- parlamenty krajowe odgrywają tu kluczową rolę, dlatego też konieczne jest wsparcie w celu umocnienia i poprawy warunków pracy demokratycznie wybranych parlamentów przy pełnym zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego;
- wsparcie ze strony wspólnotowej infrastruktury pomocy musi być lepiej wyważone, z mniejszym skoncentrowaniem na budowie dróg i z przyznaniem pierwszeństwa dostępowi do ICT, wody, energii oraz rozwojowi obszarów wiejskich i infrastruktury społecznej, jak ta związana z kształceniem i zdrowiem;
- wspieranie równości płci i praw kobiet jest istotne nie tylko samo w sobie, ale także jako podstawowe prawo człowieka i kwestia sprawiedliwości społecznej; jest ono również środkiem do realizacji celów MCR i wprowadzenia w życie Pekinśkiej Platformy Działania, Kairskiego Programu działania oraz Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW); zatem we wszystkich politykach UE i praktykach w odniesieniu do krajów rozwijających się konieczne jest wyraźne wprowadzenie kwestii płci;
- mając na uwadze zasadniczą rolę edukacji podstawowej oraz ochrony zdrowia, Państwa Członkowskie oraz pomoc wspólnotowa powinny koncentrować się na zasadzie 20/20 wprowadzonej przez Szczyt Społeczny w Kopenhadze;
- kształcenie jest kluczem do rozwoju; jedną z największych przeszkód w odpowiednim dostępie do publicznego kształcenia w pełnym wymiarze godzin jest praca dzieci; każda strategia promowania kształcenia powinna zawierać działania zmierzające do wyeliminowania wszelkich form pracy dzieci;
- ponieważ większość ubogiej ludności wsi jest zależna od tradycyjnej gospodarki opartej o biomasę, gwałtowne niszczenie lasów, zasobów morskich i rosnący brak wody w wielu regionach, stanowią poważne zagrożenie dla życia setek milionów ludzi; wymaga to szeroko zakrojonych programów zalesiania, regeneracji ziemi, ochrony wód morskich i gospodarki wodnej;
- obecne systemy produkcji i konsumpcji prowadzą do rosnącej ingerencji w środowisko naturalne i stanowią długoterminowe zagrożenie dla dobrobytu społecznego; uboga ludność jest szczególnie narażona na skutki degradacji środowiska;

- kraje rozwijające się nie muszą powtarzać błędów w zakresie zanieczyszczenia środowiska popełnionych przez kraje uprzemysłowione, uwzględniając szeroko zakrojone wsparcie inwestycji w zakresie ekologicznie czystych i skutecznych technologii; podkreśla wagę zmniejszenia zależności krajów rozwijających się od paliw kopalnych, głównie ze względu na negatywne skutki dla bilansu płatniczego, a w konsekwencji dla budżetu tych krajów;
- setki milionów ludzi jest niezwykle narażonych na klęski żywiołowe, takie jak trzęsienia ziemi, burze tropikalne, powodzie, tsunami lub gwałtowne susze; poważne klęski stanowią zagrożenie dla rozwoju; podkreśla, że MCR będą trudne do osiągnięcia w większości ubogich krajów dopóki w ramy strategii rozwoju i ograniczenia ubóstwa nie zostaną włączone programy obniżenia ryzyka klęsk, w tym systemy ubezpieczenia społecznego od klęsk;
- uznaje, że ubóstwo, opóźnienie w rozwoju i niestabilność państwa tworzą warunki sprzyjające konfliktom i pojawianiu się nowych zagrożeń dla bezpieczeństwa, w tym międzynarodowej przestępczości i terroryzmu, ponadto uznaje konieczność, by w warunkach pokryzysowych rozwój, poza budowaniem instytucji, miał inną, szczególną rolę do odegrania polegającą na odbudowywaniu struktury społecznej i wspieranie procesu budowania pokoju i pojednania;
- zatrudnienie jest istotnym narzędziem i warunkiem w zwalczaniu ubóstwa. Dostęp do godnej pracy i poszanowanie podstawowych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) powinny być zatem priorytetem;

Warunki udzielania pomocy, zasoby finansowe, skuteczność i spójność

17. docenia zobowiązanie do zwiększenia unijnego budżetu na cele pomocy do poziomu 0,7% dochodu narodowej brutto do 2015 r.; podkreśla jednakże potrzebę znacznej poprawy jakości pomocy oraz istotną potrzebę poprawy sposobów oceny jej wyników i oddziaływania z wyraźnym odniesieniem do grupy wskaźników MCR;
18. wzywa do zwiększenia części funduszy rozwoju przeznaczonych dla krajów o niskim dochodzie
19. uważa, że inicjatywa w zakresie zadłużenia podjęta na rzecz głęboko zadłużonych ubogich krajów (HIPC) pozostawia wiele do życzenia; wzywa do anulowania długu krajom o stałym zadłużeniu, których rządy przestrzegają praw człowieka i zasad demokracji i inwestują zwolnione środki w odpowiedzialny sposób; podkreśla ponadto, że anulowanie zadłużenia nie powinno powodować niekorzystnych warunków polityki gospodarczej i powinno być uzupełnieniem oficjalnej pomocy rozwojowej;
20. uważa, że niezbędne są bardziej energiczne wysiłki UE i Państw Członkowskich w celu wychwycenia niewłaściwie wydatkowanych lub niewłaściwie wykorzystywanych funduszy i rozdzielenie ich w sposób, który pozwoli na wykorzystanie ich zgodnie z ich przeznaczeniem;
21. nawołuje do określenia na nowo upoważnienia EBI dotyczącego pożyczek zewnętrznych, dzięki któremu EBI będzie w pełni funkcjonującym bankiem rozwoju realizującym

strategię UE na rzecz rozwoju oraz będzie mógł udzielać finansowej pomocy na rzecz publicznych inwestycji w dziedzinie usług i udogodnień użyteczności publicznej;

22. ubolewa nad brakiem spójności polityki rozwojowej w ramach UE prowadzącym do wysokich kosztów transakcji, zwielokrotnienia pracy i utrudnień dla krajów partnerskich; wspiera wysiłki w celu poprawy koordynacji, harmonizacji i dostosowania sposobów planowania i dostarczania pomocy przez darczyńców, zgodnie z założeniami deklaracji paryskiej i wyraża przekonanie, że tego rodzaju wysiłki powinno się również czynić w przypadku krajów o średnim dochodzie narodowym; podkreśla jednakże, że proponowana wspólna deklaracja jest zbyt ogólnikowa w zakresie wdrażania jej założeń,
23. sugeruje, aby UE, w oparciu o własność kraju partnerskiego i strategię rozwoju, pracowała w celu ustanowienia ścisłej koordynacji działań Państw Członkowskich UE i wsparcia dla rozwoju udzielanego przez Komisję Europejską poprzez wspólne krajowe opracowania strategiczne i wspólne programy wieloletnie, najchętniej włączających do działania inne istotne dwustronne i wielostronne podmioty ofiarujące pomoc; wzywa do poprawy koordynacji i wzajemnego uzupełniania się poprzez dostosowanie działań do procedur budżetowych kraju partnerskiego oraz strategii ograniczania ubóstwa; zaleca ponadto przyjęcie zasady, że w wyniku konsultacji na poziomie krajowym, maksymalnie 2-3 ofiarodawców pomocy powinny stanowić główne agencje w jakimkolwiek kraju partnerskim, a w zakresie poszczególnych zagadnień należy dążyć do jasnego podziału pracy;
24. podkreśla potrzebę, by UE i jej Państwa Członkowskie pozostawały w bliskiej łączności z organizacjami międzynarodowymi zaangażowanymi w działalność na rzecz rozwoju, jak Organizacja Narodów Zjednoczonych z jej funduszami, programami i agencjami i z włączeniem programu rozwoju ONZ, oraz jak Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW), w celu zwiększenia spójności unijnej polityki rozwoju i zapobieżenia nakładaniu się na siebie realizowanych działań zgodnie z celami ustalonymi na arenie międzynarodowej,
25. podkreśla, że Komisja nie powinna być postrzegana jako 26 podmiot ofiarujący pomoc w UE; należy natomiast określić i uzgodnić wartość dodaną pomocy wspólnotowej, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości szerokiej koordynacji, komplementarności i spójności, skali pomocy WE, bezstronnego wizerunku Komisji, jej pracy nad zarządzaniem, demokracją i prawami człowieka, jej roli jako podmiotu ogólnowiatowego, jej ewentualnej roli jako umysłowego ośrodka europejskiej polityki rozwoju itd.;
26. przyznaje, że szczególne warunki pomocy narzucone przez podmioty ofiarujące pomoc, odzwierciedlające historyczne interesy gospodarcze podmiotów ofiarowujących pomoc, rzadko przynoszą wyniki; podkreśla jednakże, że ogólne wsparcie z budżetu jako preferowany mechanizm pomocy wymaga dalszej analizy i należy je rozważać jedynie tam, gdzie istnieją odpowiednie warunki i skuteczne systemy kontroli, np. poprzez niezależne komisje pod nadzorem parlamentów krajowych; jeżeli tylko jest to możliwe, Komisja i Państwa Członkowskie powinny dążyć do przejścia od wizji pomocy dla projektów do ogólnosektorowego podejścia, a następnie do bezpośredniego wsparcia budżetu;

27. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu kryteriów, na podstawie których oceniana będzie potrzeba wsparcia dla krajów rozwijających się oraz skuteczność udzielanej pomocy, statystyk dotyczących pomocy już udzielonej oraz systemu kontroli przewidzianego dla oceny skuteczności wdrażania pomocy, z myślą o dalszych ulepszeniach;
28. wskazuje na istnienie istotnych niedociągnięć w Komisji w odniesieniu do głównych kwestii takich jak prawa dziecka, płeć, niepełnosprawność, równouprawnienie płci i prawa kobiet oraz środowisko naturalne; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki poczynione w zakresie tej polityki, na etapie planowania, wdrażania i oceny i podkreśla, że w celu poprawy, sytuacja ta wymaga silnego wsparcia w postaci nauki i szkolenia personelu zarówno na szczeblu centralnym, jak i na poziomie lokalnym;
29. wspiera wysiłki w kierunku spójności polityki, które powinny zmierzać do zapewnienia, aby cele i wyniki polityk rozwojowych były wspierane, a nie podkopywane, przez inne polityki; wzywa do pilnego działania w zakresie szczególnie nieskutecznych polityk UE, takich jak handel, wspólna polityka rolna (CAP) oraz porozumienia dotyczące rybołówstwa; podkreśla wagę pomocy krajom rozwijającym się w spełnieniu europejskich norm bezpieczeństwa żywności, produktów i substancji tak, aby nie stały się one przeszkodą w dostępie do rynków UE; nadal wzywa do stopniowego zmniejszania, w ciągu okresu pięciu lat, wszelkich form wsparcia eksportu, włącznie z ukrytym wsparciem poprzez kredyty eksportowe, pomoc żywnościową, eksportowe przedsiębiorstwa handlowe, itd.;
30. podkreśla, że polityka rozwojowa jest jednym z wielu narzędzi walki ze źródłami niestabilności, nie powinna ona jednak podlegać polityce bezpieczeństwa oraz, że każde działanie podjęte w ramach polityki współpracy na rzecz rozwoju powinno uwzględniać definicję Oficjalnej Pomocy Rozwojowej ustaloną przez Komitet Pomocy Rozwojowej;
31. podkreśla, że polityka handlu międzynarodowego oraz odpowiednie warunki dla handlu w krajach rozwijających się są niezwykle ważne dla rozwoju; podkreśla zatem znaczenie wzmocnienia strony związanej z dostarczaniem pomocy, z uwzględnieniem rozwoju potencjału krajów partnerskich w celu umożliwienia im przekształcenie potencjału płynącego z handlu w mechanizm napędowy rozwoju; w tym kontekście, podkreśla znaczenie takich dziedzin jak rolnictwo i bezpieczeństwo żywności oraz zasadniczą rolę małych i średnich przedsiębiorstw;
32. przyjmuje z zadowoleniem zaakcentowanie odpowiedniego stopniowania w otwieraniu rynku w krajach rozwijających się, podkreśla jednak, że zakłada ono prawo przysługujące krajom rozwijającym się do określenia rytmu i kierunków, jakie przyjmie liberalizacja handlu w oparciu o ich cele rozwoju;

o

o o

33. zobowiązuje Przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

UZASADNIENIE (w języku angielskim)

The Commission's initiative to review the 2000 Development Policy Statement (DPS) and to reframe its development cooperation policy is commendable. The world today is radically different from the times this first DPS was adopted; many changes have occurred with a profound impact on developing countries and development cooperation. Prominent examples are the adoption of the Millennium Declaration and the MDGs, 9/11 and subsequent security-related concerns, the WTO Doha Round, the Monterrey conference on financing for development, the World Summit on Sustainable Development, the Rome and Paris conferences on harmonisation among donors, the Millennium Ecosystem Assessment, the increasing evidence of adverse effects of climate change on many low-income countries, the rapid spread of HIV/AIDS and its devastating effects.

The initiative is long overdue. While recent commitments by EU Member States to increase aid allocations represent a significant development, much remains to be done in the area of aid effectiveness. One serious problem is lack of policy coherence. Closer coordination between the various Commission directorates, notably trade, environment, fisheries, RELEX and development is an absolute necessity. There is also a serious lack of consistency between the aid policies of the different Member States - including Community aid. As stated in the opinion of the Economic and Social Committee, the lack of synergy and coordination leads to high transaction costs, wastage, duplication of work and serious complications for partner countries. The ongoing efforts for greater harmonisation in the way donors plan and deliver their aid, as expressed in the Paris Declaration of March 2005 and the Council conclusions of November 2004, are welcome. The EU ought to take a strong lead in this process, providing a positive example to the rest of the world. The proposed Joint Declaration offers a good opportunity to move the agenda forward, and to reach agreement on the division of labour in development cooperation within the EU and on a clearer definition of the specific role of the Community itself.

A policy in two parts

The Joint Declaration is divided into two parts. The first part aims at defining an indicative policy framework for development cooperation for the EU and its Member States. The second part is intended to provide the framework for the implementation of the EU strategy at Community level, clarifying the specific role of the Commission.

This two-pronged approach is totally justified. The EU clearly needs greater synergy and consistency in its development cooperation. Together with its Member States, the EU is the world's single largest donor. However, lack of coordination means that the Union seldom speaks with a common voice. A primary objective of the DPS should be the emergence of a "European Consensus" on development issues.

The proposal contains many positive elements. However, a major shortcoming is that its formal status, once adopted, remains unclear – notably how it will relate to the financing instrument for development cooperation currently under discussion. Nor does the paper attempt to draw any conclusions on the effectiveness of EU aid since its incipience, including the impact of the 2000 DPS on Community aid. This absence of analysis may be one of the

reasons why the document remains very unclear both on priorities selected for action - notably at Community level - and on the specific role of the Commission. Although it is relatively easy to define a number of areas where Community delivery of aid makes a difference, no real attempt is made to define the comparative advantage of Community aid.

While welcoming part 1 and the efforts to define a set of common objectives and principles for EU and Member States' aid, the proposal would benefit from greater clarity, both regarding the overall objectives of EU aid and priorities for action. Moreover, the proposals for strengthening aid effectiveness should be more descriptive, both with regard to the division of labour within the Union and the specific role of the Community.

The main objective: poverty reduction

The objective, as spelled out in the 2000 DPS, was much stronger in giving unequivocal support to poverty reduction. Development policy is not primarily about managing globalisation; it is about social justice, equity and poverty eradication. The Joint Declaration should make it unambiguously clear that the main objective of EU development cooperation is “the reduction and ultimately eradication of poverty”, as stated in the Treaty. One of the implications of this should be to increase the share of the development budget allocated to low-income countries.

The challenges for the future are huge. While over the last years some advances have been made in poverty reduction, overall progress in meeting the MDGs makes for depressing reading. Many countries are off track for most of the MDGs. The Human Development Report 2005 finds that an estimated 50 countries (most of them in sub-Saharan Africa), with a combined population of 900 million people, are moving backwards in one or more MDG areas. South Asia is another region causing concern. It has more malnourished people than sub-Saharan Africa, more people without access to improved sanitation and more people living in slums. If current trends continue world wide, there will be over 800 million people living in abject poverty by 2015, 380 million above the target set in MDG 1.

The MDGs are extremely useful for focussing attention on poverty-related targets. People must be at the centre of the development agenda, and investing in their education, health, nutrition and social security is paramount. However, there is a risk that by paying attention primarily to the MDGs, other important aspects of development are neglected. Investments in wealth generation are equally important, as are issues such as entrepreneurship, job creation, access to credits and technologies and property rights.

Ownership and partnership are crucial

The principles of ownership and partnership are fundamental and should guide all EU development cooperation policies. Commissioner Michel has rightly stated that “the EU should not impose, the EU should invite”. Simply put, the EU should be strongly committed to a policy supporting the development strategies of developing countries themselves. No policy can be successful without full participation of all the people concerned. To achieve this is not easy, notably in countries with limited experience of democratic dialogue. The role of civil society is crucial: it is important, not only as a service provider, but also for democracy and human rights.

A rights-based approach to development

While agreeing with the statement “that there cannot be sustainable development without peace and security”, the same can be said about democracy and respect for human rights. The section describing the links between poverty and security, migration, trade, etc. would benefit from adding democracy and human rights as indispensable elements. True to its own principles, the Union should emphasise a rights-based approach to development as the basic entry-point for its development policies. Gender equality and children's rights should be given special attention.

Policy coherence

The lack of policy coherence is a major shortcoming of development cooperation policies within the EU. The Joint Declaration *must* address EU policies that are seriously undermining development, such as trade, CAP and fisheries. As is stated explicitly in Article 178 of the Treaty, development cooperation should not be subordinated to other policy areas. On security, for instance, policies designed to fight terrorism and those fighting poverty should not be intermingled.

The statement needs to acknowledge that there is no automatic relationship between economic growth and market opening on the one hand, and poverty reduction on the other. Moreover, several studies convincingly show that the elimination of trade barriers for exports from the world's poorer nations would give far greater benefits than increased aid. Certainly, there are supply side problems in many developing countries. This problem, however, needs to be addressed through well-targeted aid programmes and should not be used as an excuse to maintain a policy of high tariffs and export subsidies.

Priorities and responsibilities

The paper is far too vague on thematic focus and priorities. In part 1, there is confusion between values, principles, objectives and action themes. Part 2 makes no real attempt to define the comparative advantage of aid managed by the Commission. The impression given is that the Commission wants for itself maximum flexibility on determining the areas in which it chooses to be involved. For the sake of greater coordination and complementarity – and hence effectiveness – within the Union, but also as a form of transparency and democratic accountability towards the European public, priorities should be set.

The Commission should not be viewed, nor should it view itself, as the 26th donor. Rather, the value-added of Community aid should be well defined, giving particular attention to its potential for enhancing coordination (keeping in mind the principle of partner country ownership), its size, its image of neutrality, its experience and expertise in regional cooperation, governance, democracy and human rights, its role as a global player, its potential role as a policy think tank, etc.

Successful development is organic and has to be systems-based. Here, the Commission could play an important role, not least in relation to the MDGs. While the UN system is organized along sector lines, the Commission has a potential – at least in theory – to pursue the poverty

reduction agenda in a more horizontal way.

It seems fitting that the Union as a whole should be engaged in all major areas of development. However, there are certain issues which merit special attention and which should be developed as priority areas – such as HIV prevention, climate change mitigation, trade reform, conflict prevention and good governance - for the good reason that if they are not effectively tackled, other development efforts may be in vain. The Joint Declaration should heed recognition to such issues and develop a proactive policy to address them. The proposal briefly discusses a number of the most important development issues at stake today. However, some important aspects of development and poverty eradication are either missing or dealt with in a summary fashion.

Many low-income countries are off track in pursuing the health related MDGs. A major issue is the desperate shortage of medical personnel, notably in sub-Saharan Africa. This problem calls for a more systems-based approach to health and development, giving highest priority to the strengthening of health systems.

The proposal contains several references to good governance. This is positive. However, more attention should be paid to the important role of national and regional parliaments. Parliaments are often marginalized and their role overlooked when strategies for development and poverty reduction are devised. Parliaments should be supported, in order to enable them to carry out their important oversight role.

The paper more or less ignores the devastating impact on the livelihoods of the rural poor of rapidly degrading forests, depletion of soils and marine resources, and fresh water scarcity. The rural poor are totally dependent on a traditional biomass-based economy, and a secure way to lift them out of poverty would be through massive programmes of reforestation, soil conservation, marine protection and water management. Such programmes ought to be a priority for the Union as a whole. Moreover, the Community and the Member States should promote the use of Country Environmental Profiles and Sustainability Impact Assessments in all their development activities.

Another important aspect – also related to the environment – is the fact that developing countries need not repeat the polluting mistakes of industrialised countries in modernising their economies. Investments in clean technology, notably in areas such as energy and transport, should be supported in order to help the development of more environment-friendly production and consumption systems. This would benefit the developing countries as well as the rest of the world.

Hundreds of millions of poor people live in high-risk areas for natural disasters. Global warming accelerates their frequency and aggravates their consequences; so, many countries find themselves in a vicious cycle of loss and recovery without the ability to move forward. The only solution to this problem is to manage disaster risks as an integral part of development planning, rather than merely a humanitarian issue. If the Union is serious about the MDGs, disaster prevention and preparedness should become a major priority.

PROCEDURA

Tytuł	Sprawozdanie w sprawie projektu wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji dotyczącej polityki rozwoju Unii Europejskiej - „Konsensusu Europejskiego”		
Numer procedury	2004/2261(INI)		
Podstawa regulaminowa	art. 45		
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia wydania zgody na posiedzeniu	DEVE 13.1.2005		
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu			
Opinia niewydana Data wydania decyzji			
Ścisłjsza współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu			
Projekt(y) rezolucji zawarty(e) w sprawozdaniu			
Sprawozdawca(y) Data powołania	Anders Wijkman 2.12.2004		
Sprawozdawca(y) zastąpiony/zastąpieni			
Rozpatrzenie w komisji	18.1.2005	29.8.2005	26.9.2005
Data zatwierdzenia	24.10.2005		
Wynik głosowania końcowego	za:	29	
	przeciw:	0	
	wstrzymujących się:	2	
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Margrietus van den Berg, Danutė Budreikaitė, Marie-Arlette Carlotti, Thierry Cornillet, Nirj Deva, Koenraad Dillen, Fernando Fernández Martín, Michael Gahler, Hélène Goudin, Filip Andrzej Kaczmarek, Maria Martens, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Józef Pinior, Toomas Savi, Pierre Schapira, Jürgen Schröder, Feleknas Uca, Anna Záborská, Mauro Zani		
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Marie-Hélène Aubert, Milan Gaľa, Alain Hutchinson, Linda McAvan, Manolis Mavrommatis, Karin Scheele, Anne Van Lancker, Anders Wijkman, Zbigniew Zaleski, Gabriele Zimmer.		
Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego			
Data złożenia - A[6]	27.10.2005	A6-0319/2005	